

blev hyppigere og mere larmende. Men da han tilsidst næppe kunde komme til Orde for dem, afsluttede han brat med Ønsket om, at Sandhedens og Retfærdighedens Venner af det lidte Nederlag vilde lære, at ikke Selvretfærdighed men Selvfølelse, ikke Hovmod men Fordragelighed var Midlerne til Oprejsning og til endelig Sejr.

Da han steg ned, læste han i de Blikke, der alle Vegne fra mødte hans, og i den Maade, hvorpaa Menneskemassen veg til Side for ham, at han med sine Ord havde overskaaret det sidste Baand mellem sig og Menigheden.

Pludselig brød man ud i høje Bifaldsraab. Væver Hansen var sindigt steget op til Talerpladsen.

Synet af den gamle Kampfører, som nu i mange Aar ikke havde talt i nogen Forsamling, virkede i dette Øjeblik paa alle som et elektrisk Stød, og i forventningsfuld Spænding trængte man sig omkring ham for ikke at gaa Glip af et Ord eller af det mindste Minespil.

Ganske som i fordums Dage stod han længe tavs, med den ene Haand paa Ryggen, den anden omkring Hagen, mens han smilende lod Blikket glide frem og tilbage over Mængden. Endelig